

børn. Det er meget, meget svært, og det er meget omkostningstungt.

Hvis man har sat sig lidt ind i, hvordan disse organisationer arbejder, arbejder de jo ikke bare med at formidle de konkrete børn, de arbejder også ude i de pågældende lande med at lave en masse bistandshjælp og udviklingsbistand, så det er en dyr fornøjelse. Hvis der er nogle, der sidder og ser debatten her eller har set ministerens forslag, som tænker, at det er vel nok en god idé, nu vil jeg også til at formidle børneadoption i morgen, skal de lige være opmærksom på, at så nemt er det altså heller ikke.

Vi er i Fremskridtspartiet af den opfattelse, at det er helt i orden, at det er amtet, der godkender forældrene i første omgang, at det er organisationerne, der formidler kontakten til barnet, og at afgiverlandet accepterer det ene eller det andet barn og forældrene, men derefter må det være forældrene, der afgør, om de ønsker at få barnet. I dag er det sådan, at det er amterne, der bestemmer det, og med ministerens forslag bliver det organisationerne, der kommer til at bestemme det. Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at det skal være forældrene, der afgør det.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten har ved adskillige lejligheder i dette Folketing givet udtryk for, at vi synes, det skulle være lettere at adoptere. Samfundet stiller en række urimelige hindringer i vejen, som langt overstiger det, der er nødvendigt for at tilgodese barnets tarv, og som også langt overstiger, hvad vi normalt forventer af forældre i øvrigt i det danske samfund. Det er derfor interessant at se, hvilke nye tanker der ligger i ministerens lovforslag.

Forslaget lægger op til, at en godkendelse skal foregå i tre faser. Den første fase er, at man skal overholde en række veldefinerede formelle krav. Det synes vi sådan set er i orden, men vi går naturligvis ud fra, at der ikke i denne første fase opstilles diskriminerende formelle krav. Denne fase, kan man sige, er måske ikke så forskellig fra, hvad der foregår i dag, men under alle omstændigheder er det en noget omfattende diskussion, hvad der skal indgå i denne første fase.

En væsentlig ændring er, at der som anden fase lægges op til et obligatorisk kursus, som blandt andet skal være med til at afklare for det enkelte par, om adoption er en relevant løsning for de pågældende. Den tanke støtter vi, og i øvrigt er det sådan, at det allerede i dag er

almindeligt, at par, der adopterer, går på kurser i forbindelse med adoptionsforløbet. Betalingen for kurset er, som andre har nævnt, uacceptabel, men ideen om et kursus synes vi er o.k.

Endelig er der en tredje fase, som i virkeligheden er en fastholdelse af den nuværende fase, hvor man har et adoptionssamråd i amterne. Der står i fremsættelsestalen og i bemærkningerne, at det videre forløb i fase tre skal være mere lempeligt, så der kun i ekstraordinære sager bliver tale om afslag. Jeg synes, den væsentlige diskussion er, hvorvidt den nye tretrinmodel faktisk bliver en lettelse, eller det bare bliver endnu værre.

Et af problemerne er, at de lokale adoptionssamråds indstillinger kan være meget forskellige fra amt til amt. Statsamterne, som forestår de normale forundersøgelser, har foreslået, at de overtager opgaven. Jeg synes faktisk, at man seriøst skal overveje, om statsamterne skal overtage den tredje fase.

Ud over disse tre faser er der en ankenemulighed. Jeg vil foreslå, at man i stedet vælger at gøre den tredje fase til en praktisk rent administrativ fase og så indfører en landsankemulighed.

Der står i bemærkningerne, at når en adoptionssansøger har gennemgået fase ét og fase to med de formelle krav samt det obligatoriske kursus, skal der kun helt undtagelsesvis kunne gives afslag til ansøgere. Undtagelsesvis må vel betyde, at vi snakker om 1 pct. eller mindre, der skal afvises, men i flere amter, bl.a. i Århus Amt, Københavns Amt, Nordjyllands Amt og et par stykker til, ligger de typiske afvisningsprocenter mellem 17 og 20 og nogle gange højere. Hvis der årligt skal frasorteres i størrelsesordenen 1 pct. via de amtslige adoptionssamråd, betyder det, at de 17 adoptionssamråd skal frasortere 10-15 ansøgere om året, og det er efter vores opfattelse en fuldstændig proportionsforvængning i forhold til dette organ, medmindre realiteten bliver en helt anden, så den nye trefasemodel gør det endnu værre for adoptanterne.

Derfor vil vi foreslå, at man tager konsekvenserne af bemærkningerne om, at der kun undtagelsesvis skal gives afslag efter gennemførelsen af fase to, forstået på den måde, at adoptionssamrådene nedlægges, at statsamterne efter afslutningen af anden fase foretager en personlig samtale med henblik på sammen med adoptanten at udarbejde et personligt papir til brug over for donormyndighederne, og at der